



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Christum Dominum, ut pati posset, miraculis pluribus usum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

§. I.

Christum Dominum, ut pati posset, miraculis pluribus usum esse.

Quam igitur in DEI filio ingens fuerit propter nos patientiæ desiderium, illud in primis argumento est; quod eam ob causam, ab æternis illis paterni sinûs delitijs, in mortalitatem ac miseras nostras descenderit, naturamque sibi patibilem, & omnibus nostris ærumnis obnoxiam, circumdederit.

Quod enim privatim de paupertate S. Bernardus, hoc nos communiter de reliqua etiam patientiæ materia possumus dicere: Cùm in cœlis non inveniretur, in terris autem abundaret & superabundaret ista species; hanc concupiscentem DEI filium descendisse, ut eam sibi eligeret; & sic nobis quoque (qui nesciebamus pretium ejus) suâ faceret æstimatione pretiosam. Expressiùs autem S. Augustinus: *In psal. 148*
Venit (inquit de Christo loquens) ad regionem peregrinationis nostræ accipere quod hic abundat, opprobria, flagella, colaphos, sputa in faciem, contumelias, spineam coronam, suspensionem in ligno, crucem, mortem. Nec absimiliter Joannes Thaulerus in explicatione Dominicæ passionis apud Blois, de Christi cruce (seu passione) loquens: *Hanc, inquit, usq; cap. 16.*
adeo amavit, ut illius perquirendæ causâ descenderit in terras; quandoquidẽ cœli hujusmodi ligni genus non proferunt. factus est veluti exul, extra regnum, gloriam, & gaudia sua, quò hanc posset amplecti. Itaque etiam venit exultans, & giganteo non tantùm passu (quod sat magnum esset ardenter cupientis indicium) sed etiam cursu, ad desideratos desponsæ sibi patientiæ amplexus properavit. *Psal. 18.*

Quo in loco sanè non negligenter ponderandum est, quod in præsentis paragraphi inscriptione proponimus: Christum scilicet, ut patientiæ sensum aliquem & quasi gustum.

Heb. 2. stum habere possit (mortem quippe gustavit, ut inquit Apostolus) & malorum nostrorum experimentum capere; non uno sed pluribus usum esse miraculis, immo in id unum quodammodo vim omnem suam ac potestatem exeruisse.

In primis enim eapropter (ut dicebamus) singulis prorsus atque inaudito prodigio, homo factus est: in quo quidem opere, si Joanni Damasceno credimus, eluxit præfertim infinita vis divinæ potentæ, velut in supremo divinorum operum; quoniam (ut idem ait) *nihil est majus, quam DEUM hominem fieri.*

lib. 3. de fide
c. 1.

Deinde, ut nostram naturam induit, cum (pro eo postulabat personæ dignitas) sancta ipsius anima clarè divinitatis contemplatione frueretur; oportuit novo miraculo beatæ animæ vim quasi contineri ac reprimi; ne (quod aliqui futurum erat) quadam beatitudinis redundantia, vires suas participaret cum corpore; & huic, patiendi seu necessitatis seu facultatis, Salvatori autem voluptas patientiæ, subtraheretur.

Rursum: cum ita comparata sit mentis humanæ natura, ut eodem tempore cum lætitiæ excellenti summam simul tristitiam non capiat; immo, cum suprema illa voluptas, quam beati de Deo clarè viso atque possessio percipiunt, nullam secum partem tristitiæ, naturaliter admitrat: reperienda fuit ratio, quâ, supra legem & conditionem naturæ, in Christi anima divino illo gaudio delibuta, locus inventitur incredibili tristitiæ, eiq; torrenti amaritudinis, quæ beata illa mens, non infusa tantum aut infesta, sed velut obruta ac possessa est, cum digeret: *Tristis est anima mea usque ad mortem.*

Habet denique probabilitatem pia quorundam sententia; qui Christum censent, sive in horto Gethsemani, sive inter manus carnificum, ipsâ profusione sanguinis, vel animæ defectione, in præsentem mortis necessitatem adductum.

atum esse; sed quò superesset supremo crucis supplicio, omnemq; mensuram desideratæ passionis impleret, ipsum sibi vitam, extra naturæ ordinem, prorogasse. In quem sensum nonnulli antè citata verba accipiunt: *Tristis est anima mea usq; ad mortem*; juxta aesi diceret: Ea vis est doloris atque angoris quem patior, ut possit ad mortem sufficere; nisi majore vi cohibeam fugientem spiritum, meq; ipse ad majora certamina, & atrociores cruciatus reservem. Eam siquidem interpretationem inter alias tradit doctissimus notker Salmeron; *Ob gravitatem (inquit) doloris, valentis in se Tom. 10. tr. absorbere vitam, & deducere ad mortem, ob delicatissimam 11^a corporis temperaturam.* Expressiùs autem Gabriel Biel, his *In 3. d. 15. c. 2. in f.* verbis: *Quis enim dubitare possit, Dominum in horto effuso sudore sanguineo, præ mentis angustia extinguendum fuisse, nisi ad ulteriorem patiendam fuisset preservatus supernaturaliter à Patre, ipso teste: Tristis est anima mea usque ad mortem.* Et ante hos disertè B. Laurentius Justinianus, agens de Christo *De triump. Christi ago-* flagellato & spinis coronato: *Debit planè mori (inquit) tanto dolore transfixus; se tamen reservavit ad vitam, ut his ne c. 14^a* *etiam graviora perferret.* Quibus paria sunt, quæ infra referam ex Libertino.

En quantis prodigijs egit Salvator, ut ne suppliciorum atque dolorum exquisitissimorum expers esset: in opprobrium languoris ignaviaq; mortalium, quorum pleriq; ita comparati sint, ut etiam perpetratis miraculis, si qua eorum facultas esset, libenter ab sese, quidquid est in vita incommodi, depulsuri atque amolitura videantur. Ad eò, si quid est perpefflu asperum, non modò non amamus, sed odimus etiam & averfamur.

§. 2.

Eundem, sibi præstitutum patiendi tempus, velut impatienter expectasse.

LII 2

Idem